

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพลศึกษาในประเทศไทยเริ่มขึ้นเมื่อใดไม่มีเอกสารหรือหลักฐานแน่นอน แต่พอสรุปได้ว่า ชาวไทยเล่นกีฬากันมาแต่โบราณกาลแล้ว อย่างน้อยก็ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา¹ พอถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ประเทศไทยให้ความสนใจแก่การพลศึกษามากขึ้น มีการจัดการพลศึกษาให้เป็นระเบียบแบบแผนขึ้น และมีการเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียน แม้ว่าในสมัยเริ่มต้น ระบบโรงเรียนจะไม่เห็นวิชาพลศึกษาอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียนมากนัก แต่วิชาสุขศึกษานั้น พอมีหลักฐานอยู่บ้าง คือ หลักสูตร พ.ศ. 2438 ในประโยค 1 ชั้น 2 กำหนดให้อ่านหนังสือเรื่อง "วิชานารูเรื่องร่างกายของเรา เพื่อให้เด็กรู้สุขศึกษาบางส่วนนั่นเอง"² สำหรับพลศึกษานั้น มีหลักฐานว่า พลศึกษาเริ่มเข้าอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียนครั้งแรก ตามร่างโครงการศึกษา พ.ศ. 2441 ทั้งในชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา³

¹ฟอง เกิดแก้ว และสวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, หลักการและวิธีสอนพลศึกษา (นครหลวงกรุงเทพธนบุรี: คุรุวิทยการพิมพ์, 2515), หน้า 19.

²กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ, ความเป็นมาของหลักสูตรสามัญศึกษา, (พระนคร: โรงพิมพ์มงคลการพิมพ์, 2503), หน้า 169.

³กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ, ความเป็นมาของแผนการศึกษาชาติ, (พระนคร: โรงพิมพ์มงคลการพิมพ์, 2504), หน้า 13-19.

สำหรับระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น ปรากฏว่าพลศึกษาและสุขศึกษามีอยู่ในหลักสูตรตั้งแต่เริ่มเปิดการศึกษาระดับนี้ขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2456⁴ ต่อมาในปี พ.ศ. 2480 ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอีกครั้งหนึ่ง และเรียกการศึกษาระดับนี้ว่า ชั้นเตรียมอุดมศึกษา⁵ การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ วิชาพลศึกษาและวิชาสุขศึกษาถูกตัดออกจากหลักสูตร ในปี พ.ศ. 2503 แม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรก็จริง แต่วิชาพลศึกษาและสุขศึกษาก็ไม่ได้บรรจุเข้าไว้ในหลักสูตร เช่นเดิม

ถ้าพิจารณาถึงปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษานามัยในอดีต จะพบว่ามีการกล่าวไว้น้อยมาก ในหนังสือประวัติกระทรวงศึกษาธิการ⁶ ได้กล่าวถึงปัญหาค่านิยมการพลศึกษาไว้ตอนหนึ่งว่า "ค่านิยมการพลศึกษาทั่วไปขาดความรู้วิชาพลศึกษา โรงเรียนส่วนมากขาดโรงพลศึกษาและสนาม" และแต่เดิมในสมัยที่ยังไม่มีกรมพลศึกษานั้น โดยมากโรงเรียนมิได้เอาใจใส่ในการพลศึกษาอย่างแท้จริง มุ่งเฉพาะแต่ในทางจริยศึกษาและพุทธศึกษาเท่านั้น ในการบริหารราชการของกระทรวงธรรมการ นั้น เจ้าหน้าที่ไม่มีเวลาพอที่จะส่งเสริมการพลศึกษาให้ได้อย่างเต็มที่⁷

⁴กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2435-2507, (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2507), หน้า 227.

⁵กระทรวงศึกษาธิการ, ความเป็นมาของแผนการศึกษาชาติ, (พระนคร: โรงพิมพ์มณฑลการพิมพ์, 2504), หน้า 121.

⁶กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2435-2507, (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2517), หน้า 610.

⁷กระทรวงศึกษาธิการ เรื่องเดิม หน้า 594.

จากหลักฐานที่กล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า ในอดีตปัญหาการใช้หลักสูตรพลศึกษา และสุขศึกษา มีดังนี้

1. ไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารเท่าที่ควร
2. ขาดครูพลศึกษาและสุขศึกษา
3. ขาดเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ในปี พ.ศ. 2452 กระทรวงธรรมการ ได้จัดตั้งสถานศึกษาวิชาพลศึกษาสำหรับครูชั้น ทำหน้าที่ผลิตครูพลศึกษา⁸ แต่การผลิตทำได้เพียงพอกับความต้องการไม่ กระทรวงธรรมการจึงได้เปิดให้มีการอบรมวิชาพลศึกษา สุขาภิบาล โรงเรียนและอนามัย แก่ครูประชาบาล นักเรียนจังหวัดต่าง ๆ ทั่วราชอาณาจักร ให้มีความรู้เพื่อออกไปสอนวิชาพลศึกษาและสุขศึกษาในจังหวัดของตน การอบรมนี้ กระทรวงธรรมการได้จัดให้มีขึ้นเกือบทุกปี นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2477 เป็นต้นมา⁹ นอกจากนี้ในปี พ.ศ. 2476 ยังได้จัดตั้งกรมพลศึกษาขึ้น ให้ทำหน้าที่บริหารรับผิดชอบด้านพลศึกษาโดยตรง¹⁰ ด้านอาคารสถานที่ อุปกรณ์การสอน ตลอดจนสนามและหลักสูตร ได้มีการปรับปรุงให้มีเพียงพอและดียิ่งขึ้นตลอดมาจนถึงปัจจุบัน

ด้านหลักสูตรการศึกษา นั้น ในปี พ.ศ. 2518 ได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอีกครั้งหนึ่ง เพราะหลักสูตร พ.ศ. 2503 ซึ่งใช้มาเป็นเวลารวม 20 ปี นั้น ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน สำหรับโครงสร้างของหลักสูตร

⁸กระทรวงศึกษาธิการ เรื่องเดิม หน้า 606.

⁹กระทรวงศึกษาธิการ เรื่องเดิม หน้า 606-613.

¹⁰พงษ์ศักดิ์ พลพงษ์, ประวัติปรัชญาและหลักการพลศึกษา, (นครหลวงฯ: สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์, 2516), หน้า 83.

มัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2518 มีดังนี้¹¹

วิชาบังคับ 34 หน่วยกิต	วิชาเลือกรวมแล้วไม่น้อยกว่า	66 หน่วยกิต
ภาษาไทย 12 หน่วยกิต	ภาษาไทย ไม่นเกิน	16 "
สังคมศึกษา 12 "	สังคมศึกษา "	16 "
พลานามัย 4 "	พลานามัย "	12 "
วิทยาศาสตร์ 6 "	วิทยาศาสตร์ "	44 "
	คณิตศาสตร์ "	24 "
	ภาษาอังกฤษ "	40 "
	ภาษาต่างประเทศที่ 2	16 "
	ศิลปศึกษา "	12 "
	กิจกรรมพิเศษ "	4 "
	วิชาอื่น ๆ "	8 "
	วิชาชีพ "	72 "

จะเห็นได้ว่า ปัจจุบันรัฐบาลตลอดถึงนักการศึกษาได้มองเห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาและสุขศึกษามากขึ้น จึงกำหนดให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเรียนวิชาพลานามัยเป็นวิชาบังคับถึง 4 หน่วยกิต และอาจเลือกเรียนได้อีก 12 หน่วยกิต เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ได้ยกเลิกวิชานี้มา 40 ปี สำหรับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

¹¹กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ, คู่มือหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518, (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมพุทธศึกษาทหารบก, 2518), หน้า 5-6.

ผู้วิจัยในฐานะที่เคยเป็นครูพลานามัยระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษามาถึง 5 ปี (พ.ศ. 2512-2517) พบว่า การใช้หลักสูตรวิชาพลานามัยระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีปัญหาต่าง ๆ มากมาย เช่น ชาติโรงพลศึกษาสนามและอุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอ ชาติประมวลการสอนและคู่มือหลักสูตร มีครูพลานามัยไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนนักเรียน เมื่อทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายต่างมีหลักสูตรพลานามัย ตามหลักการนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่ถ้าพิจารณาถึงปัญหาการใช้หลักสูตรแล้ว จะทำให้ปัญหาต่าง ๆ เพิ่มขึ้นหรือไม่ มากน้อยเพียงไร เป็นเรื่องที่น่าสนใจและศึกษาวิจัยให้ทราบเพื่อปรับปรุงแก้ไขในโอกาสต่อไป

หลักสูตรเปรียบได้กับโครงการปฏิบัติเพื่อให้อุดมคติบรรลุถึงผลสำเร็จ การจัดการศึกษาในประเทศใด ๆ ก็ตามจะไม่สำเร็จลุล่วงไปตามที่กำหนดไว้ ถ้าไม่มีหลักสูตรเป็นโครงการและเป็นแนวทางในการให้การศึกษ¹² หน่วยที่นำหลักสูตรไปปฏิบัติ คือโรงเรียน ถ้าโรงเรียนซึ่งเป็นหน่วยปฏิบัติไม่สามารถปฏิบัติตามหลักสูตรหรือโครงการได้ เพราะมีปัญหาหรืออุปสรรค ความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนดไว้อย่างสวยงาม จะเป็นเพียงข้อความที่ปรากฏอยู่บนแผนกระดาษเท่านั้น¹³

ฉะนั้น เมื่อนำหลักสูตรออกใช้แล้ว ควรประเมินผลหลักสูตรหรือหาคำตอบว่าหลักสูตรสัมฤทธิ์ผลตามที่กำหนดไว้ในความมุ่งหมายหรือไม่ มากน้อยเพียงไร และอะไร

¹² สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน, (กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครพิมพ์, 2518), หน้า 2.

¹³ สุมิตร คุณานุกร, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน

เป็นสาเหตุ การที่หลักสูตรไม่สัมฤทธิ์ผลอาจเป็นเพราะความมุ่งหมายสูงเกินไป หรือ เพราะความมุ่งหมายมากเกินไป ผู้ปฏิบัติไม่สามารถจะดำเนินการให้บรรลุตามนั้นได้ ทุกประการ หรืออาจจะเป็นเพราะเลือกเนื้อหาหรือประสบการณ์ไม่สัมพันธ์กับความ มุ่งหมาย ครูสอนไม่เป็น โรงเรียนขาดวัสดุอุปกรณ์ ไม่มีคู่มือหลักสูตร ไม่มีประมวล การสอน¹⁴ ฯลฯ การวิจัยเรื่องนี้จึงเท่ากับเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลหลักสูตร วิชาพลานามัย พ.ศ. 2518 ซึ่งเริ่มใช้มาได้ครบ 1 ขวบปี ในชั้น ม.ศ. 4-5 ซึ่งยัง ไม่มีใครได้ทำการวิจัย คิดว่าผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับผู้เกี่ยวข้อง ของกับการปรับปรุงหลักสูตรวิชาพลานามัยในโอกาสต่อไป

งานวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้สำรวจการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยหลักสูตรพลศึกษาที่ได้ทำ มาแล้ว พอสรุปได้ดังนี้

ในปี พ.ศ. 2510 อนันต์ อัครชู¹⁵ ได้วิจัยเรื่อง "ประมวลการสอนและ ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษา ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนรัฐบาล ในภาคการศึกษา 1" พบปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

1. การบริหารด้านสุขภาพอนามัยยังไม่ดีพอ
2. ปริมาณและคุณภาพของครูไม่เพียงพอ

¹⁴ สุมิตร คุณานุการ, เรื่องเดียวกัน หน้า 7.

¹⁵ อนันต์ อัครชู "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษา ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาล ในภาคการศึกษา 1" วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2511.

3. สถานที่ อุปกรณ์ ห้องน้ำห้องส้วม และห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายของนักเรียนยังไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน

ในปี พ.ศ. 2513 มีชัย คุณาวุฒิ¹⁶ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" โดยวิธีสุ่มตัวอย่างโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนครได้ 76 โรงเรียน และส่งแบบสอบถามถามครูพลศึกษาที่สอนพลศึกษาในโรงเรียนเหล่านั้นทุกคน ผลการวิจัยทำให้พบปัญหาว่า

1. ครูพลศึกษาโรงเรียนราษฎร์มีไม่เพียงพอ
2. สนามและสถานที่จัดกิจกรรมคับแคบ อยู่ใกล้กับห้องเรียน ทำให้เกิดเสียงรบกวนในเวลาเรียน ในฤดูฝน ฝนตกทำให้น้ำท่วมสนาม
3. อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน
4. ขาดวัสดุทัศนอุปกรณ์ทางพลศึกษา
5. นักเรียนไม่ช่วยกันระวังกษาอุปกรณ์

ในปีเดียวกัน สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์¹⁷ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร" พบปัญหาต่าง ๆ ดังนี้ คือ

¹⁶มีชัย คุณาวุฒิ "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร" วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513.

¹⁷สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์ "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร" วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513.

1. ครูไม่มีเวลาจัดกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ
2. ขาดสถานที่ อุปกรณ์การสอน และเครื่องอำนวยความสะดวก
3. ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนวิชาพลศึกษาน้อยกว่าวิชาอื่น
4. ผู้ปกครองเอาใจใส่การเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนน้อย
5. ครูมีประสบการณ์ในการวัดผลน้อย

และในปีเดียวกันอีก เสมียน พิชิตกุล¹⁸ ก็ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารค่านพลศึกษา ในสถานศึกษาฝึกหัดครู" ทำให้พบปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

1. อัตราส่วนของอาจารย์พลศึกษาต่อจำนวนนักเรียนยังต่ำกว่าอัตราที่ทางกระทรวงกำหนด

2. อาจารย์พลศึกษาส่วนมากยังมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี
3. อุปกรณ์การสอนและสถานที่ในการสอนยังมีจำนวนไม่เพียงพอ

ในปี พ.ศ. 2514 เส็งี่ยม พรหมบุญพงศ์¹⁹ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" พบปัญหาดังนี้

1. อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษายังไม่เพียงพอ
2. สถานที่สำหรับสอนกิจกรรมทางพลศึกษาและเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ยังมีไม่เพียงพอ

¹⁸ เสมียน พิชิตกุล "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารค่านพลศึกษาในสถานศึกษาฝึกหัดครู" วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513.

¹⁹ เส็งี่ยม พรหมบุญพงศ์ "ปัญหาการใช้หลักสูตรพลศึกษาประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514.

3. วิชาสถานที่ในร่ม อุปกรณ์การสอน แบบเรียนวิชาพลศึกษา หนังสืออ่านประกอบ และชั่วโมงสอนพลศึกษาไม่เพียงพอ

ในปี พ.ศ. 2515 สุภาพรณ สุขถาวร²⁰ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษามัยในสถาบันฝึกหัดครู" โดยใช้แบบสอบถามอาจารย์ที่สอนวิชาพลศึกษามัยในสถาบันฝึกหัดครู จำนวน 25 แห่ง พบปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

1. อาจารย์ที่สอนวิชาพลศึกษามัยมีจำนวนไม่เพียงพอ ชั่วโมงสอนมากเกินไป และจำนวนนักศึกษาห้องหนึ่งๆ มากเกินไป
2. มีอาจารย์ผู้สอนมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมาก
3. ความมุ่งหมายในหลักสูตรและประมวลการสอนไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา
4. เนื้อหาของแต่ละวิชาในหลักสูตรวิชาพลศึกษามัยไม่ได้สัดส่วนกับเวลาที่สอน และจำนวนหน่วยกิต
5. หนังสือและวารสารสำหรับคนความีไม่เพียงพอ
6. วิชาสถานที่สอนในร่ม
7. วิชาห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ห้องอาบน้ำ ตู้เก็บเสื้อผ้า ทั้งชายและหญิงยังไม่มี
8. อุปกรณ์สุขศึกษามีไม่เพียงพอ
9. อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษามัยมีงานนอกเหนือจากงานสอนมาก

²⁰สุภาพรณ สุขถาวร "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษามัยในสถาบันฝึกหัดครู" วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2515.

ในปี พ.ศ. 2498 เคนเนธ กรีเออร์สัน²¹ (Kenneth Grierson) ได้วิจัยเรื่อง "พลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมในรัฐอัลเบอร์ตา" โดยการใช้แบบสอบถามถามครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมของรัฐอัลเบอร์ตา จำนวน 74 โรงเรียน พบว่าโรงเรียนส่วนมากมีปัญหาคือ ไม่ได้วางแผนการสอน ขาดอุปกรณ์การสอนและสนาม

ในปี พ.ศ. 2506 ICHPER²² ได้สำรวจเกี่ยวกับเรื่อง "พลศึกษาและการจัดเกมส์ในหลักสูตร" (Physical Education and Games in The Curriculum) โดยส่งแบบสอบถามไปยังสมาชิก 106 ประเทศ ได้รับคืน 48 ประเทศ พบว่าผู้ตอบได้เสนอปัญหาสำคัญของการพลศึกษา 2 ประการ คือ

1. ความต้องการในด้านตัวบุคคลที่จะสอนวิชาพลศึกษา
2. ความต้องการเกี่ยวกับสถานที่ที่ใช้ในการสอนวิชาพลศึกษา ส่วนปัญหาอื่น ๆ

รองลงมา คือ

- 1) ความต้องการเกี่ยวกับอุปกรณ์
- 2) ความช่วยเหลือในด้านการเงิน
- 3) ความเข้าใจที่ถูกต้องของประชาชนต่อการพลศึกษา

²¹Kenneth Grierson, "Physical Education in Alberta High School" The Alberta Journal of Education Research, Vol.1, No.3, (September, 1955), p.34.

²²ICHPER, "ICHPER Questionnaires Report Part 1" Physical Education and Games in The Curriculum, Washington D.C.: ICHPER, 1963, p.36.

ในปี พ.ศ. 2507 เทเลอร์และวอลเตอร์²³ (Taylor and Walter) ได้ศึกษาเรื่อง "การวางแผนการสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษา" โดยการใช้แบบสอบถาม ตามครูพลศึกษาและครูใหญ่ จำนวน 30 โรงเรียนที่อยู่ในเมือง และอีก 30 โรงเรียนที่อยู่นอกเมือง ในจังหวัดซาสเซทเชียน (Saskatchewan) พบว่า มีโรงเรียนร้อยละ 79 ที่ใช้ครูประจำชั้นสอน เพราะครูพลศึกษามีไม่เพียงพอ มีโรงเรียนร้อยละ 2 ที่ไม่ได้จัดสอนวิชาพลศึกษา

ในปี พ.ศ. 2514 คอริ²⁴ (Korri) ได้ศึกษาเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในรัฐมินเนโซตา" พบปัญหาทั้งนี้ คือ โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากขึ้นไป ครูพลศึกษามีชั่วโมงสอนมากขึ้นไป ทำให้ไม่มีเวลาเตรียมการสอน

²³ S. Boyed Taylor and Walter H. Worth, "Organization Plans for Teaching Physical Education in Elementary School" The Alberta Journal of Educational Research, Vol.10, No.2, 1964, p.90.

²⁴ Lea Jean Korri, "Instructional Problems Encountered by Women Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as Expressed by Physical Education Majors in Minnesota" Dissertation Abstracts, Vol. 31, No. 10, (April, 1971), p.5181 A.

ในปี พ.ศ. 2515 เฮิน²⁵ (Hein) ได้สำรวจเรื่อง "การจัดโปรแกรม วิชาพลศึกษา ในชั้นมัธยม ของรัฐฮาวาย" โดยใช้แบบสอบถามตามผู้บริหารโรงเรียน ในเมืองและนอกเมือง รวม 65 โรงเรียน พบว่า ผู้บริหารส่วนมากขาดการวางแผน ที่ดี เพราะมีปัญหาเรื่องขาดครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา ทำให้การจัดโปรแกรมการเรียน การสอนวิชาพลศึกษาไม่คุ้มค่าที่ควร ครูมีชั่วโมงการสอนมากเกินไปและขาดวิธีสอนที่ดี

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาของครูพลศึกษามัธยมในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลศึกษามัธยม ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปีพุทธศักราช 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขต การศึกษา 4 ในเรื่อง

1. ปัญหาเรื่องจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
2. ปัญหาเรื่องเนื้อหาของหลักสูตร
3. ปัญหาเรื่องอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก
4. ปัญหาเรื่องการจัดและการประเมินผล

²⁵Wilma Speck Hein "A Survey to Determine the Status of the Secondary Health and Physical Education Program in the Districts and Islands in the State of Hawaii" Dissertation Abstracts, Vol 33, No. 5, (November, 1972), p. 2149 A.

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะปัญหาของครูพลานามัย เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนรัฐบาล กรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 4 ซึ่งมีโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ 9 โรงเรียน คือ จังหวัดภูเก็ต ใต้แก่ โรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย โรงเรียนสตรีภูเก็ต จังหวัดพังงา ใต้แก่ โรงเรียนพังงาวิทยายน โรงเรียนสตรีพังงา จังหวัดระนอง ใต้แก่ โรงเรียนพิชัยรัตนาคาร โรงเรียนสตรีระนอง จังหวัดกระบี่ ใต้แก่ โรงเรียนอามาศย์พานิชกุล จังหวัดตรัง ใต้แก่ โรงเรียนวิเชียรมาตุ โรงเรียนสภาราษินี

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยนี้

1. ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ฉบับปีพุทธศักราช 2518 สำหรับผู้บริหารโรงเรียน ครูพลานามัยได้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น
2. เป็นแนวทางสำหรับหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องและคณะกรรมการปรับปรุงหลักสูตร นำไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและวิจัยเพิ่มเติมต่อไป

คำจำกัดความ

หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย หมายถึง หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่คณะกรรมการร่างหลักสูตรจัดทำขึ้นในปีพุทธศักราช 2518 ซึ่งประกอบด้วยพลศึกษาและสุขศึกษา

ความมุ่งหมายของหลักสูตร หมายถึง ความมุ่งหมายของหลักสูตรที่เขียนไว้ในหลักสูตรวิชาพลานามัย มัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2518

เนื้อหาหลักสูตร หมายถึง เนื้อหาวิชาพละนามัยซึ่งระบุไว้ในหลักสูตรวิชา
พละนามัย มัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2518

การวัดผลวิชาพลศึกษา หมายถึง การใช้ระเบียบการวัดผลวิชาพลศึกษา
ตามเอกสารชี้แจงเกี่ยวกับการวัดผลควบคู่กับหลักสูตร ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย
พ.ศ. 2518 จัดทำโดยหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ครูพละนามัย หมายถึง ครูที่ทำการสอนวิชาพลศึกษาและหรือสุขศึกษาชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย ในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตการศึกษา 4

เขตการศึกษา 4 หมายถึง จังหวัดภูเก็ต พังงา ระนอง กระบี่ และตรัง